

Predaja 2. postaja

Vrelec v puščavi

Naj nas 7. kitica Župančičeve 'Naše besede' spremi v nadaljevanje
gotovo enega najmanj razumljenih fenomenov na Zemlji.

"Bil je med nami mož, kot zrno klen in zdrav,
Ta, kakor knjige mi, ljudi je brati znal.
Tako zatopil se je v tajnopis
človeka našega, da je odtis
njegovih najglobočjih sanj
užgal pekočo stigmo Vanj."

Šele leta po puščavskem doživetju se je izrisovala Previdnost in Red, ki sta urejala Dogajanje na tej poti. Danes vem, da Volja Življenja ne more voditi z govorjenjem, pač pa z udejanjanjem. Zares nazorna napotila je brati iz sosledja dogajanja in ne bi se moglo zgoditi v nikakršnem drugem vrstnem redu. Razločno je bilo sporočeno, kdo je Življenje in kako se obnaša. Tega se nisem zavedala, le v intuitivno se je to razumevanje, po vrnitvi, razgrinjalo kot rdeča preproga gotovosti pred naslednjim korakom. Odsotnost mene, mojega poseganja v razpletanju poti, je bila nujna, da se je vse dogajalo v Urejenosti, za katero stoji Uravnilovka Življenja.

Ob slovesu od Božanskega Ljubimca bi mi moralo pokati srce, ki bi hotelo ostati, a se to srce ni navezalo ne na doživetje, ne na človeka. Je naravnost prevzeto in hvaležno na način, ki presega vse, kar poznam. Oklepanje in želja po ponavljanju užitkov je naučenost, ki jo narekuje misel brez Moči in Svobode. Morda kdo pomisli, da sem imela prednost, ki jo nudita samota in neznana dežela, a resnično ni pomembno, ali kraj poznam in ali sem obdana z ljudmi ali ne. Vsak dan je vedno znova na novo, razen če mislim, da ni in ustvarjam zanko ponavljanja, v kateri se novosti ne morejo zgoditi. Z gledišča razumevanja pa sem sama in nihče, namesto mene, ne more ničesar doumeti.

Kadar nimam načrta in kadar Dogajanja ne speljujem sebi v prid, se Neosebna Volja Življenja lahko udejanji in izpelje najboljši možni scenarij Dogajanja, sicer Ji s svojim vmešavanjem iz strahu in nevednosti to preprečim. Tega nisem rabila vedeti, niti Delovanje Naravnega Zakona ne bi nihče potreboval poznati, vse dotlej bi ne mislil. Ker temu ni tako in smo naučeni o Dogajanju misliti, da je človekovega porekla, da je človek avtor Življenjskega Toka, pačimo Jasnost razgleda in v Dogajanju ne vidimo več Popolnosti, pač pa odslikavo te misli. Reševal me je učinek gozdnega odmika, zavarovana sem bila na najvišji in edini način... z miselno tišino. Ta naredi, da Dogajanje neovirano teče skozme, se ne zatika ob sodbe, strahove, predsodke, mnenja, navezanosti..., v takšno ali drugačno ujetost miselnih struktur, ki energijo vrtinči v ponavljanjih, pač pa energijo, ubrano s Tokom Dogajanja, celi. Prav tako iz notranje tišine ne more nastati žalost ob slovesu od tega duhovnega Lepotca. Predaja Volji Življenja pušča za seboj trajnosti, ki posvečujejo, ki povečujejo celost energije.

Ni načina, da bi mi bila lahko odvzeta, lahko jo zasenčim le z zavračanjem ukazov te Volje. Lahko bi poslušala ljudi pred odhodom na pot, ki so mi svetovali, da je pot prenevarna, kako si bom našla službo, če pustim to, ki jo imam sedaj, da me bodo tovornjakarji posilili in vrgli v opalove jaške... in Vabilo zavrnila nikdar vedoč, kaj zavračam. Ko bi me videli na začetku spuščanja nadzora, bi na tem obrazu brali enako sprašujoč pogled, kot ga imate verjetno sami. Naučeni smo se zanašati na to, kar vemo in znamo in o Zakonu Življenja ne vemo ničesar, ali malo. Ob omembi, da 'jaz' nima nič pri Dogajanju oz. bi bilo bolje, če bi ne mislil, da ima, gledamo kot teleta v nova vrata.

Namen programa, o katerem je govora v zbirki o Naravni in umetni inteligenci je, da trka na vaš jaz. Zdaj boste v svojem obnašanju začeli prepoznavati zamreženost v občutek 'osebnega delanja', v korenino vsega hudega, ki ga doživljate. To je začetek resničnega rojevanja v duhovno prebujenost, ki vam ga telesno rojstvo ne more dati. Priti mora po pripravljenosti in voljnosti zapustiti mali svet jaza, s katerim se zoperstavljate Visokim rešitvam. Ko program osebnega delanja spusti vašo perspektivo, se pozornost naravno usede v Mirujoče oporišče, ki osredinja vse stvari in po katerem oživite za Svetlobno omrežje Življenja. Vstopimo s tem uvodom v nadaljevanje Predaje, kot se je odvijala na tej poti po Avstraliji, ki jo razgrinjam natanko tako kot se je dajala. Ko se bo razgrnila, jo bomo 'prebrali' še z vidčevimi očmi, da nas opremi za Razumevanje.

Po slovesu od Božanskega Ljubimca znova brezskrbno stopim na pot nenačrtnosti. Proti koncu Velike oceanske ceste opazim, kako pojem 'velikega' dobiva novo razsežnost. Resnično razgledu ni konca, dokler zaradi ukrivljenosti oble, vidnost ne pade za obzorje. Prostorska brezmejnost občutek 'mene' v odnosu do te Veličine, postavi na bolj pravo mesto. Kmalu stojim na robu puščave. Osamljenost na cesti se nadaljuje še bolj očitno kot prej, vseeno pa ne mine dan, da ne bi vsaj eno vozilo nameravalo po tej celinski cesti, ki 3.600 km vodi ravno, brez zavoja od Adelaide do Darwina.

Čas, preden se pojavi prevoz, so ure in ure zares nenavadne samote, ki jo v gostonaseljenosti nisem mogla spoznati. Odpira zaznavo in jo vabi k razprševanju in širjenju za ulov bolj rahločutne gotovosti, ki jo razume telo, medtem ko jaz o njej ne ve ničesar. Cel dan me objema neopisljiv občutek svobode. Pozno popoldan se pripelje mimo manjši šolski avtobus z domorodnimi otroci in me vzamejo s seboj 150 km globlje v puščavo, od koder zavijejo z glavne ceste in me odložijo. Zvedavi in začudeni pogledi otrok me vso pot neprekinjeno opazujejo, da mi ob intenzivnosti njihove pozornosti ne uide ena nezapaženost. Nesimetričnih obrazov in vranje črnih las in oči, delujejo boj kot nekakšni puščavski troli, zamrznjeni od nenavadnosti, ki jo imajo pred seboj. Izvem, da so noči v puščavi hladne in naj se pripravim na hiter spust temperature, kakor hitro sonce pade za obzorje. Sonce prepotuje svojo dolžino v približno 5 minutah, v tem času se temperatura spusti za 30 in več stopinj, da začne pokati od zmrzali. Ni enostavno najti gorivo, a nekaj sušja se najde, da razplamti kratek, a dobrodejen ogenj, ki omili nenaden mrz.

Prezaposlena s pripravami na noč ne opazim čarobnosti, ki se med tem vzdigne okrog in okrog. Položi me v znak kot pokošeno, ob prvem pogledu na utripajočo Lepoto zvezdnega pajčolana, ki se razpne od obzorja do obzorja.

Tako gosto posejane, luč pri luči, velike in majhne, po vsej površini neba, ki ga ne zastira niti najmanjši grmiček ali vzpetinica, vse pa utripajo in mežikajo kot živčni sistem enormnega Bitja, katerega celica sem. In ta tišina. Zdim se nedopovedljivo sama na planetu, ko obenem občutje globoke zaritosti v ozvezdje tolaži, da je osamljenost varljiva. Prva puščavska noč je naredila nekaj, kar se je z leti razkrivalo v prepoznanje. Povezala me je z Enostjo Vesolja in s tem prebudila za čutenje. Tla pod seboj, ostro kamenje, brez krpe mehkode in zelenine Življenja, začutim kot rano na občutljivem tkivu Zemljinega bitja, ki kliče po drevesih, dežju, vetrovih in pticah. Doživetje njene bolečine se izrazi kot razločen ušcip v maternico in do danes ostaja skeleč opomin moji brezčutnosti, ki stiske Zemlje in bitij na njej, do te noči, ni opazila. Tu se je spočela MaŠumoRada, Hosta, kot jo poznate danes.

Sredi naslednjega dne zaslišim hrup, v daljavi zagledam kamion. Brž pospravljam stvari, da se pripravim in čakam... . Spoznam, da zvok v puščavi najavlja vozilo debelo uro prej, preden se dejansko pojavi. Je ogromen tri-kasonski kamion, kakršnega še svoj živi dan nisem videla. Ob njegovem približevanju me zajame neprijeten obliv, kot pred kakšno tujostjo, pred katero bi morala zbežati. Začuden voznik bulji vame, vidi dvignjen palec in začne zavirati. Kovinskost zaviranja ohromi moje telo. Držim se jermenov nahrbtnika in se ne morem ganiti. Že velikost vozila bi me pognala v beg, če bi se lahko ganila, zdaj pa še njegovo tuljenje..., občutljivost biološkosti resnično ni narejena za tovrstna doživetja.

Končno se zaustavi, a voznika ne vidim, dokler se z višine ne nagne skozi okno in me ogovori. Pravi, da gre v Darwin, da raznaša pošto in živež po poti do tja. Grem okrog na drugo stran in ugotavljam, da priti do kabine ne bo enostavno. Guma je visoka za skoraj dve moji višini, prva letev pa je v višini brade. Poleg šoka, ki je odvezel oblast nad telesom, moti še nahrbtnik. Vendarle se z oporo na gumo skobalim do prve letve in splezam v kabino, s katere zdaj gledam kot z 2. nadstropja. Voznik je nasmejan in odkritih oči. Je poln vprašanj in potrpežljivo mu odgovarjam: Kaj počnem tu? Kam grem? Po pravici bi mu odgovorila, da sledim Skrivnostnim Vabilom, da nimam pojma, zakaj sem tu, kam grem, pa on bolje ve od mene..., a tega ne bi razumel, pa še čudna bi izpadla, zato odgovorim, da rada potujem po divjini in srečujem pristne ljudi, kar je tudi res. Pokima v strinjanju. Ponudi vročo kavo iz termovke in piškote. Globoko vdihnem, se olajšano sesedem v mehak sedež težke, kot vlak dolge mrcine in čakam, da se šok srečanja z njo porazgubi.

Voznik 800 km skoraj neprekinjeno govori o puščavskem življenju in z zanimanjem poslušam. Izvem o pasteh, ki jih skriva puščava in o tem, kako naj se opremim za potovanje po njej. Iz predala potegne majhno vzvratno ogledalo in mi ga da rekoč, da naj ga uporabim kot odsevnik sonca za majhna letala, če bi se zgubila. Piloti to sporočijo puščavskim patroljam, ki prihitijo na pomoč. V prvem naselju Cooper Peedy se poslovim od njega. Mestece je kar se da skrivnostno. Leži na najbolj vročem območju Avstralije, kjer je kljub zimi čez dan vseeno zelo vroče. Nastalo je ob najdbišču opalov, ki so jih kopali iz nedrja Zemlje prišleki iz pretežno revnejših, vzhodno evropskih in balkanskih držav. Zdaj to območje prepletajo številni zapuščeni rovi, ki so jih prebivalci preoblikovali v bivališča, trgovine, šolo in drugo krajevno infrastrukturo. Mesto je kot mravljišče premaknjeno pod površje. Hostel je splet rovov z jamami brez vrat. V vsaki jami je pograd.

Izberem gornjo posteljo, na katero odložim nahrbtnik in odidem naokrog. Najdem cerkev, ki me očara z neizumetničenostjo golega, rdečega kamenja, ki odbleskuje plamene sveč. Oltar, miza, prostor za sedenje, križ brez križanca, posoda za blagoslovljeno vodo..., vse je iz žive skale, ničesar, kar bi ji bilo dodano od zunaj in nalašč po mojem okusu. Dolgo se zadržim. Ob vrnitvi v spalno jamo, je tam debelušen in mozoljast Japonec, ki me ne opazi. Ob mojem pozdravu dvigne glavo in se nerodno butne v gornjo posteljo in zdaj, držeč se za glavo, stoka od bolečine.

Spoprijateljiva se in naslednji dan preživiva v ogledovanju mesteca. Dogovoriva se, da skupaj obiščeva vrelec, dobrih 200 km proč od glavne poti. Po daljšem čakanju na prevoz se izkaže, da vozniki v džipih nimajo prostora za več kot enega z nahrbtnikom. Zediniva se, da se dobiva pri termalnem vrelcu, kamor je namenjenih, kot sva obveščena, večina popotnikov. V namero resnosti ponovnega snidenja mi Japonec izroči saksofon, ki ga nosi v črni škatli, čeprav nanj ne zna igrati. Bila sva dogovorjena in sama prva dobim prevoz. Pot je pravzaprav brezpotje, brez kolesnic ali vidnih znamenj ceste. Vzelo je cel dan in bil je že večer, ko smo, po številnih zakopih v pesek in preluknjanih gumah, prispeli do termalne oaze in se še pravi čas pripravili na spust temperature. Ta večer sem bila postrežena s toplim obrokom.

Prevoz ob svitu odpele dalje. Popotniki me krčevito prigovarjajo, da je norost ostati brez prevoza in zalog tako globoko v puščavi. Zame ni bilo dileme, morala sem ostati, bila sem dogovorjena, da tu počakam Japonca. Ko je džip odpeljal, in ko se je zdanilo, ogledujem, kje sem. Zelenina skromnega drevja, grmovja in trav se kot prstan vzdiguje okoli srednje velikega termalnega vrelca. Pogled na zelenje in nenavadno ptičje petje, me pomirja in zaziba v udobnost. Potopim dlan v vodo in zavzdihnem od ugodja toplote. Trda od nočnega mraza odvržem oblačila in se do vratu pogreznem v topli vrelec. Privoščim si dolgo, nenavadno puščavsko kopel.

V tej udobnosti še ne vem, da bodo minili dnevi, preden pride prevoz. Pomirja me misel, da imam vode na pretek, hrane pa vsaj za teden, če varčujem, imam pa tudi ogledalo in izčrpno predavanje o preživetju v puščavi za zadnji izhod. Sem nekako 'prevarana' v to doživetje, moram verjeti, da bo Japoncu uspelo priti do oaze, da sem ostala, čeprav mu ni. Iz mojega razgledišča ničesar ne tvegam, imam vse potrebno, da me nič ne skrbi. To je moč in lepota notranje tišine, iz katere ne more nastati nikakršna škodljivost. Zares velikokrat sem se prepričala o Visoki zaščiti miselnega miru. Kjer je predaja Dogajanju, ki ga ureja zakon Naravne Inteligence, se vse odvija tako, da vodi k Višjemu, in ni mogoče, da bi se zgodilo kaj, kar bi Življenje jemalo.

To vem zdaj, nisem vedela tu, ko se tajam od nočnega mraza v termalnem vrelcu, ki drobčkan in samotni leži v središču opustelega kontinenta in razločno sporoča, kdo je človek, kadar je na Zemlji dovtipen za Življenjsko vodstvo. Ne poznam moči miselne tišine, ne praktične vrednosti Jezusovega napotila 'Oče, zgodi se Tvoja volja', le mislim ne in se tega ne zavedam. To je dovolj, da sem vodljiva in varovana na način, ki presega seštevek vseh človeških umov. Pravi čas izvem, kar moram in dobim, ki jih potrebujem, da ostajam v življenjskem krogu brez-skrbnosti in ne ukrepam po svoje.

Telo škripa od popuščanja krčev mraza in se vdaja toplemu dotiku, da ga razleze kot maslo na soncu. Na obrazu se prelivajo izrazi blaženosti, zadovoljstva in pomirjenosti, dokler se na koncu ne razlijejo v popolno brez-izrazje brez-miselnosti. Telo lebdi na toplini telesne temperature, da vode ne čutim več. S prvo kopeljo se je začelo, po tretjem dnevu termalno-puščavske nege, v kateri nisem imela vedenja o sekundi nadaljnjega dogajanja, pa sem bila povabljena in utrjena v Polnino Večnega sedaj.

Odmaknjenost od sebe, kakršna sem v človeškem svetu, dovoli razpršitev Razumevanja, ki ga ne morem poznati in hoteti. Sporočalo je, da je telo bolj sanjano, kot izdelano iz tvarin. Sem visoko in nizko, blizu in daleč obenem. Sem pikica na blesketajočem prstanu vrelca, na katerega iz vseh strani pritiskata suša in vročina puščave. Sladka voda, toplota, drevje in ptice ustvarjajo neprebojen ščit pred surovostjo opustelosti in me dvigujejo v ta-iste višave, v katere sva združena vstopila z Božanskim Ljubimcem, le da tokrat vstopam vanje sama, neposredno ljubeča z Ultimativnim Ljubimcem, ki ga kličem preprosto On.

Slikovita prisposodba duše, ki se na Zemlji duhovno prebudi. Kot termalni vrelec, ki izvira iz središča Zemlje, tako tudi duša, ki se spomni Njega in sebe, požene korenine v neusahljiv Vir zelenin Življenja v lastnem središču, ki jo spremlja, kamor gre kot mehurček za, temine nevednosti, neprebojne Svetlobe. Da sem preživela doživetje, je očitno in z njim prejela še eno neprecenljivo darilo Predaje, ki do dandanes ostaja neizbrisen odtis v Žaru Zavesti.

Upam, da vam pripoved daje svežega vetra in vabi na skrivnostno pustolovščino Predaje Njemu ali Njej, ki vas ljubi bolj, kot ste si zmožni predstavljati. Vsak pripetljaj je pogovarjanje z Njim, vsako občutje je Njegovo sporočanje. Tako intenzivno kot so bili pogledi domorodnih otrok prikovani name, tako neomajno usidrani Vanj bodite od zdaj naprej tudi vi. Urite se v zarivanju korenin v Mirujoče središče, iz katerega se ne more zganiti nobena sodba, zavračanje ali izsiljevanje svojega in v vsem vidite brezhibnost Njegovega delanja, ki z Dogajanjem vodi iz neskladij z Njim v Zdravost in Zadovoljnost, čeprav ste sredi duhovne puščavnosti. In verjetno je, da ste. Ne more biti drugače iz položaja, iz katerega se prebujate. Vsi pridemo do razumevanja, da ta Termalni vrelec ste in ne more usahniti, četudi na vas pritiska duhovna opustelost od vsepovsod in se zdi, da ste sami. Zares niste.

* * * * *

Hostarka